

Cena: 0 Kč

číslo 2/2023

JEDLÍK

časopis ŠK a DS

ADVENT (SKORO) VE VÍDNI

PEPA

HARRY POTTER

HUDEBNÍ KROUŽEK

ČLOVĚČE, ZASMĚJ SE

DESKOVÉ HRY, TIPY NA VÝLETY

OBSAH

04

NĚCO O NÁS

Pár slov o školním klubu a denním stacionáři.

06

HARRY POTTER

Harry přijel až do Prahy a my se za ním vydali.

09

ADVENT (SKORO) VE VÍDNI

Do Vídně jsme nakonec nedojeli, ale i tak to stálo za to. Na Bukové pamětníci tolik sněhu nepamatují.

14

ZA ROHEM TO ÚPLNĚ NENÍ

Náš téměř vídeňák barvitě popisuje překrásný den ve Vídni. Inspirujte se a vyražte.

21

ADÉLČINO SPLNĚNÉ PŘÁNÍ

Adélka

22

O ZÁJMUVÝCH KROUŽCÍCH

O hudebním kroužku

23

PEPA

Představujeme vám našeho nového kolegu.

24

PŘEDSTAVENÍ DESKOVÝCH HER

Nudí vás hrát znovu stejné hry? Vyberte si z nabídky Pavla Geberleho.

26

RECENZE FILMŮ

Nejnovějších filmové novinky vám doporučuje Žofia.

29

ČLOVĚČE? ZASMĚJ SE!

Perličky z naší vychovatelské činnosti

ÚVOD

Vážení rodiče, milí studenti a přátelé,

byť venku je to spíše na větrovku, Vánoce jsou doslova za dveřmi.

Konečně se vám dostává do rukou druhé a zároveň předvánoční číslo našeho klubáckého občasníku Jedlík.

Tentokrát se jedná o velmi nabitě číslo, kde najdete nejen reportáže z našich několika podzimních jedno i vícedenních akcí, ale i představení dalšího ze zájmových kroužků, recenzi filmů, her, tipy na výletu, medailonky vychovatelů a mnoho dalšího.

Po dlouhých dvanácti letech odchází z Jedle náš skvělý kolega Petr Diviš. Petře, díky za vše, co jsi Jedli přinesl a třeba tě zase jednou osud do Jedle zavane.

Vánoce jsou však časem radostným, takže bych hned vzápětí dodal, že mezi námi vítáme nového

kolegu Josefa Valdmana, alias Pepu. Pepa je náš nový neslyšící vychovatel, který však svůj drobný handicap nahrazuje ochotou, laskavostí, empatií a skvělým smyslem pro humor. Za pár pracovních dní si ho oblíbili nejen kolegové, znakující děti, ale i ti, kteří se dosud se znakovkou nesetkali.

Novou rubrikou druhé čísla je část, do kterého přispíváte vy rodiče. Pokud byste se chtěli podělit o nějaké zážitky s vašimi dětmi, s JÚŠ apod. , neváhejte mně napsat.

Věřím, že se vám druhé číslo našeho časopisu bude líbit ještě více, než to první a zpříjemním vám tak vánoční čas - ať už krbu, na horách nebo při pracovních povinnostech.

Za celý tým ŠK DS přeji krásné prožití vánočních svátků a do nového roku zejména zdraví, spokojenost a splnění vašich přání.

Martin Bitman

NĚCO O NÁS

Autor: Martin Bitman

Abyste si udělali co nejlepší představu o naší činnosti, dovolte mně, prosím, náš úsek v krátkosti představit.

Školní klub a denní stacionář (dále jen ŠK/DS) je určen pro žáky a klienty ZŠ a SŠ. Jedná se o prostory ve 3. a 4. patře tzv. rehapavilonu v ulici Na Topolce. Pro žáky 1.-8. třídy je určeno 4. patro budovy TOPC+TOPD, pro žáky 9. tříd a SŠ 3. patro budovy TOPC. V provozu jsme ve dnech školního vyučování od pondělí do čtvrtka do 17h, v pátek do 16h. Vyzvednout si je můžete kdykoliv během odpoledne, nebo nám předat informace o autodopravě, která bude vašeho syna/dceru odvézt domů.

Vaše děti si přebíráme ihned po skončení vyučování, jdeme s nimi na oběd a následně se přesouváme právě do prostor ŠK/DS, kde se jim věnujeme jak individuálně, tak i skupinově. Náplní ŠK/DS jsou

volnočasové aktivity. Od října do června organizujeme celou řadu velice oblíbených zájmových kroužků – vaření, kreativ, dramatické hry, hudební kroužek, filmový klub, plavání a ve spolupráci s dalšími úseky JÚŠ pak sportovky, atletiku, dřevo, košíky, textil či keramiku. Během celého roku pak pořádáme jednodenní i vícedenní výlety po krásách naší vlasti.

V minulosti jsme vyrazili např. na prodloužené víkendy na Bukovou, víkendovou plavbu po Baťově kanálu, puták se spaním pod širákem nebo uspořádali jednodenní výlety na Hlubokou, Karlštejn, do Českého Krumlova, skanzenu v Kouřimi, za orchiděmi v Drážďanech, průhonického parku, muzea čokolády v Táboře, ZOO v Jihlavě a mnoho a dalších. V každém případě jsme tu od toho, abychom předali dětem to nejlepší co v nás je a vaše děti

byly u nás spokojené.

V ŠK/DS mají děti na starosti tzv. kmenoví vychovatelé. Ti vědí o vašich dětech nejvíce, jelikož je ve většině případů vyzvedávají ihned po vyučování. Mají přehled o jejich kroužcích, svozech, zdravotních rizicích a specifických potřebách a samozřejmě i o případných strastích a radostech. Seznam kmenových vychovatelů je k dispozici na začátku školního roku.

Pokud byste měli jakékoliv dotazy ohledně praktických věcí daného dne (informace ke specifickým potřebám vašeho dítěte, zapomenuté věci, odjezdy domů, nepřítomnost na kroužku...), obraťte se přímo na vaše kmenové vychovatele. Ve všech ostatních případech můžete kontaktovat přímo vedoucího ŠK/DS.

Děkuji vám všem za vaši přízeň a důvěru, se kterými nám vaše děti svěřujete. ■

Loni jsme se rozšířili o další prostory na 3. patře TOPC

Relaxační koutek

Přední herna

Zadní herna

Prostory pro starší děti - nechybí oblíbený stolní fotbalík

Deskové hry pro všechny věkové kategorie

VÝSTAVA HARRYHO POTTERA

Reportáže z akcí
4. října 2023
Autor: Žofia Badovská

Ve středu 4. října se uskutečnil výlet na Výstavu Harryho Pottera ve Westfiel Chodov. Po dobrém obědě jsme s dětmi vyrazili na metro, směr Chodov. Počasí nám celkem vyšlo a tak jsme si mohli užít poklidnou procházku parkem u metra. Děti se hodně těšili co je čeká, pro některé to byla na Chodově premiéra. Naši cestu jsme započali, jak už

to v příbězích o slavném čarodějovi bývá ve Velké síni. Moudrý klobouk už očekával náš příchod. Rozřazování mohlo začít. O kousek dál nás ohromilo velké schodiště, které se křížovalo všema směry.

Také jsme se tam vyfotili s Brumbálovým věrným fénixem Fóxem. Jako další nás čekala hodina Elixírů. Ale jak jsme zjis-

tili, někdo začaroval kotlík a ten nechtěl spolupracovat. Naším úkolem bylo odčarovat kotlík pomocí knihy lektvarů a kouzla z Harryho Pottera. Všechny děti se hodně snažili s nakonec se nám kotlík odčarovat povedlo.

Pak jsme zavítali do Hagridovy chýže, která byla zvláštní v tom, že podlaha v ní byla nakřivo.

01

02

01

Bradavické koleje

02

Hagridova chýše

03

Nebelvírská věž

Výsledný efekt na fotce tak vytvářel iluzi. Ti co byli v zadní části byli malý a ti ve přední se zdáli velcí. Všem se tento malý trik líbil a hodně jsme se nasmáli na téhle podlaze u držení rovnováhy. Jako poslední zastávka před svačinou nás čekala Nebelvírská věž. Po vyslovení hesla u Buclaté dámy jsme mohli vstoupit. Kdo chtěl mohl si na focení vypůjčit i Nebelvírsky plášť. Po

krátké svačině jsme se vybrali do druhého patra obchodního centra.

Tam už na nás čekalo stanoviště s Famfrpálovým hřištěm, kde si děti mohly vyzkoušet let na koštěti, hřištěm, kde si děti mohly vyzkoušet let na koštěti, házení camrálem a dráhu s míčkem. Ta nás potrápila asi nejvíc ze všeho, protože dostat míček do cíle bylo velice nesnadné.

Pak jsme se vydali v cestě dál směrem ke Zapovězenému lesu. Cestou jsme se však ještě zastavili u Bradavického vlaku a u Nástupiště 9 $\frac{3}{4}$. Taky jsme objevili nástěnnou malbu v Příčné ulici, kde jsme si trochu odpočinuli a šli dál.

U Zapovězeného lesa jsme pak potkali různé magické tvory, jako jsou kentauři a velké pavouky.

03

Jako poslední zastávka před svačinou nás čekala Nebelvírská věž. Po vyslovení hesla u Buclaté dámy jsme mohli vstoupit.

Les byl hodně temný a pro některé i strašidelný. Pak už nás čekala poslední část našeho výletu. A to výstavní sál v nejvyšším patře obchodního centra. Najít jste tam mohli různé rekvizity ze světa Harryho Pottera, vyfotit se u velké sochy Harryho a Voldemorta, nebo taky Dobbyho. Největší paráda však bylo vyzkoušet si nevid-

itelný plášť, který vás díky aplikaci v mobilu na video opravdu zneviditelní. A také si děti mohli vyzkoušet počítačem vytvořenou fotku, jak by vypadali jako studenti v Bradavicích. Celý výlet jsme pak ukončili projíždkou v dětském vláčku. Výlet jsme si všichni moc užili. ■

01

Bradavický expres

02

Příčná ulice

03

Adámkův let na koštěti

01

02

03

Najít jste tam mohli různé rekvizity ze světa Harryho Pottera, vyfotit se u velké sochy Harryho a Voldemorta, nebo taky Dobbyho.

ADVENT (SKORO) VE VÍDNI

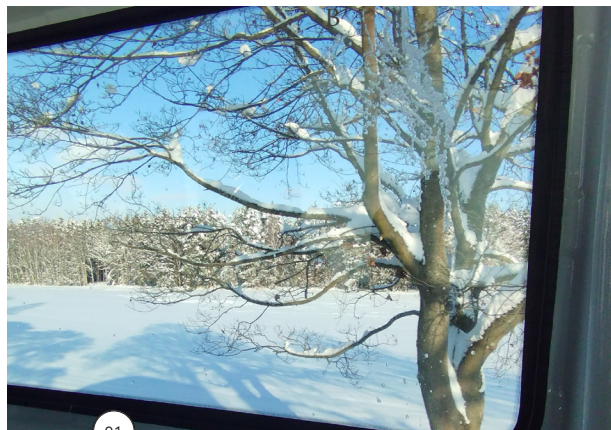
Reportáže z akcí

1.-3.12.2023

Autor: Michaela Vágnerová

Víkend na Bukové se tentokrát konal výjimečně až počátkem adventního času. Mělo to jeden prostý důvod a to udělat změnu a vánoční čas si zpříjemnit hned na začátku a ozvláštnit toto období výletem do Vídně na tamější vánoční trhy. A protože Vídeň není úplně za rohem a znamená to několik hodin na cestě, spojili jsme tento nápad s víkendovým pobytem na naší oblíbené Bukové. Hned po pátečním obědě ve škole jsme vyrazili a to hned ve dvou

01

01

Jízda vlakem zasněženou krajinou je také nezapomenutelný zážitek

02

Náš záchranný maják - kavárna "Kousek"

cestovatelských skupinách. To aby nebyla nuda. Všechny 7 žáků s 2 vychovateli vyrazilo transitem a zbývajících 3 vychovatelé vyrazili z Prahy vlakem. Místo prvního setkání bylo v Českých Budějovicích, kde jsme obhlédli zdejší vánoční trhy a odvážlivci navštívili vyhlídkové ruské kolo. Páni řidiči mezitím dojeli na Bukovou, kde vyložili zavazadla a vzali další auto, abychom už všude mohli jezdit společně. Pořádně jsme si užili i štědrou nadílku sněhu a vychutnali jsme si i koulavačku, která k zimě neodmyslitelně patří. Plánovaný večerní výlet do Českého Krumlova už jsme z přemíry zábavy a mrazu nezvládli. Večer na Bukové

byl velmi příjemně oslavou 18. narozenin naší studentky Aničky.

Večer jsme ani nevěděli jak, ale padla na nás velká únava a vytuhli jsme celkem brzy. A protože byl víkend, v sobotu jsme ne-

chali každého dostatečně vyspat. A taky proto, abysme měli dost sil na velký výlet. Nicméně po probuzení jsme všichni koukali kolik sněhu nám první adventní sobota nadělila.

02

Nicméně po probuzení jsme všichni koukali kolik sněhu nám první adventní sobota nadělila.

Všude krásně bílo. Ani pan správce a ani paní kuchařka tolik sněhu na Bukové nepamatují. Byli jsme nadšeni, že máme štěstí na takovouto krásnou zimní atmosféru. Nasnídali jsme, nandali na sebe všechno teplé oblečení a na cestu si vzali i čerstvě dosmažený řízek, určitě byl pravý vídeňský, aby byl celý den stylový. Nasoukali jsme se všichni do obou aut, poslali všem rodičům jsme poslali ranní pozdrav ze zasněženého statku a s oznámením, že tradááá vyrazíme do

Vídně. Naše radost ale netrvala dlouhou, protože jsme s auty zapadli hned v první zatáčce při vjíždění na hlavní silnici. Trošku nám to zkomplikovala časový plán, protože auty jsme měli namířeno do Českých Velenic a odtud vlakem přímo do Vídně. Ale ouha. Počasí prostě nenaplánujete a neovlivníte. České dráhy již podle informací hlásali, že náš vlak má již skoro dvouhodinové zpoždění kvůli popadaným stromům na trati. Všechny silnice v okolí byly zapadané a

sjízdnost byla pro naše řidiče náročnější. Po válečné poradě jestli plán změním bylo rozhodování náročné. Ty trhy ve Vídni jsou fakt krásné, romantické, se sněhem malebné a stánky plné dobrot, které v Čechách nejsou. Ovšem bezpečnost je na prvním místě a ta v tuto chvíli nebyla moc jistá. Navíc s avizovaným zpožděním by se pobyt v zahraničí musel i zkrátit a návrat zpět na Bukovou byl nejspíš prodloužen až do nočních hodin. Nakonec jsme rozhodli, že z Vídně

01

své první krůčky zkoušejí a chodí dost nemotorně. No, tak jsme vypadali. Třinácti členná skupina neohrabaných kojenců anebo parta zombíků:). Prostě né moc reprezentativně. Po šťastném příchodu do kavárny v Nových Hradech, což bylo pro nás něco jako maják, prostě záchrana, jsme si všichni těšili na něco teplého. Takhle, když si to čtete

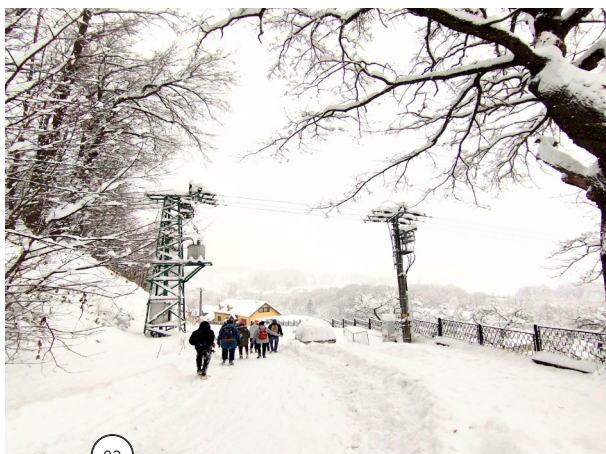
01

Anička sfoukává svíčku na dortu k 18. narozeninám.

02

Procházka v Nových Hradech

nám bude muset stačit vídeňský řízek v batohu a vídeňská káva v Nových Hradech. Až na výjimku to všichni “malí” cestovatelé vzali statečně a přijali to bez vztekání, slz a smutku. Cestou do Nových Hradů jsme v příkopu viděli i autobus, který tam kvůli náledí sjel a muselo ho pak několik hodin vyprošťovat několik hasičských aut. My jsme měli štěstí a naši bravurní řidiči zvládali práci s volantem na jedničku. Výhodou takového množství sněhu je ta, že když upadnete, což se stalo většině z nás, tak to tak nebolí a díky mrazu to vlastně ani moc necítíte:) ovšem vstávání vypadá asi jako u kojenců, kteří teprve

02

Výhodou takového množství sněhu je ta, že když upadnete, což se stalo většině z nás, tak to tak nebolí a díky mrazu to vlastně ani moc necítíte

někde doma pěkně v teple, tak si to těžko představíte, ale ono ne jen že bylo všude přes půl metru sněhu, ale ono i dost mrzlo, tak ta kavárna pro nás znamenala světlo na konci tunelu. No, ale protože tenhle víkend chtěl nejspíš pořádně prověřit naši trpělivost a odolnost, tak nám paní kavárnice s panem kavárníkem oznámili, že jim kvůli sněhové kalamitě nejde elektrina a bohužel nic teplého nám nabídnout nemůžou. Chjo. Ovšem nabídka různých zákusků byla natolik láková, že jsme se s tím celkem smířili. Po posilnění a získáním dostatku cukru a síly jsme ještě vyzkoušeli malou procházku po okolí, ale jen jsme si díky tomu znovu zopakovali zombí chůzi a první krůčky kojenců. No. Nakonec jsme byli

rádi, že jsme se bezpečně dostali zpět na Bukovou, kde jsme si zatopili v krbových kamnech a všechny radiátory topení zasypali všemi mokřými svršky. By člověk nevěřil jak taková obyčejná chůze ve sněhu vyčerpá. Aniž by byl v plánu nějaký odpolední šlofíček, tak všichni dobrovolně zapadli do postelí a regulérně vytuhli.) No co, byl přeci víkend a ten má sloužit k regeneraci. Ale před večerí ještě všichni museli povinně ven na procházku na čerstvém vzduchu a na koulovačku. To se to pak večerelo! Lžíce jen cinkali a rychle se prázdníci se talíře. Pak již každý mohl relaxovat dle svého gusta. Většinou byla výletníkům příjemná debata o všem možném. O tom tyhle víkendy přeci taky jsou, o

tom se více poznat. Nedělní den už byl ve znamení přípravy na zpáteční cestu, poslední procházky po okolí a aby dětem byly ještě alespoň trošku vynahrazeny ty zrušené vídeňské trhy, při zpáteční cestě do Prahy byla ještě malá zastávka na zámku Konopiště. Pak už hurá domů. Ne vždy vše vyjde tak, jak chceme, ale o tom to cestování a život je. Můžeme sebelépe plánovat a přemýšlet, ale poslední slovo má stejně život sám. Domů jsme se každý vrátil zdravý a se zážitkem s tak velkou nadílkou sněhu, kterou většina dětí ještě nezažila a nejspíš jsme byli i jediná výprava z Jedle, která měla možnost takovouhle zasněženou Bukovou vidět:) ■

01

Cesta na zámek Konopiště

01

JEDEN DEN VE VÍDNI

Tipy na výlety
Autor: Pavel Krejčí

Nejradši mám cestu vlakem, obzvlášť tu část z Českých Velenic na předměstí Vídně, asi tak dvouhodinovou. Velenice jsou poslední a zároveň přestupní stanici v Čechách, na rozlehlém a zdánlivě prázdnem zívajícím nádraží už nedočkavě čeká vláček, dvoupatrák, řadou blýskavých okýnek se zvědavě rozhlíží kolem kdo nastoupí; bere každého, občas si lehce odfoukne, to aby nevystydl, vypadá, že se na cestu těší, dočkat se nemůže. A už jedeme.

01

Nejprve skrz hustý, všelijak poskládaný a zpřeházený les, bujný míchaný porost, strom sem, strom tam, občas mýtinka... sem lidská ruka dosáhne jen sporadicky, řeklo by se netknutá příroda. Les pozvolna ustupuje svěžím loukám, pak políčkům a polím, úhledně vyrovnaným a promyšleným, tady obilí, na něj navazuje kukuřice, pak len asi? zase obilí, pruh brambor, mez, hlávky zelí, další obilí... a slunečnice, ale jaké slunečnice. Rozkročené v syté zeleni svorně otáčejí své noblesní žluto černé hlavy po slunci, jeden se vynadívát nemůže. Takhle přece vypadají ty Klimtovi, vždycky jsem měl za to, že jsou takové přehnané a přebarvené, přelepšené, ale nejsou, jsou přesně takové. Krása nesmírná, co duši pohladí. Něco mi tu ale přece jen chybí, ale

co? A, mám to. Řepka. Chybí tu řepka. Ne Tomáš, rudý ďábel, ale ta zázračná plodina se sírovou hlavou. Není tu. Prostě tu není. Jak je to možné? Nepotřebuji půl země řepky? Kdyby půl. A my potřebujeme?

Ujíždíme lánům, na občasné zastávce přistupují další a další cestující, vláček se pomalu plní, průvodčí kontroluje jízdenky, mobilem? kde má tu nešikovnou tašku a vzdorující zařízení? Šineme si to rovinatou krajinou, a najednou jsme, skoro bez varování obklíčeni vinicemi, a vínem. Vzduch jakoby řízně zhutněl a zakysl; tuším Ryzlink, Ryzlinkček, ten hornorakouský, ten bývá... bývá neodolatelný, pokušení dotírá, nezastavíme?

S vláčkem to ale nic nedělá, zastavit se nechystá, tedy jedeme dál, další rovina, krajina se široce otevírá, a najednou... most, řeka, mohutná, široká řeka, voda se líně valí, převaluje, to bude on, Dunaj, dávnověký hraniční strážce, hrdina nepočtu bitev, románů, písniček a valčíků; není zrovna modrý, spíše šedavý, čeká na slunce, které ho jistojistě upraví, jen co vyšplhá o něco výš. Domků, domečků a stavení přibývá, a už jsme na předměstí Vídně, vily, vilky, menší, větší, zahrady, také auta, ruch, zvuky, idylce začíná být konec, kamsi se vytrácí, a já, já už už vystupuju. Heiligenstadt, ponořím se do podzemky, nemají tu Metro ale U-Bahn, a za čtyři stanice, deset minut a 2€ vystupuji v samém centru, Stephans-Platz je místo, odkud vyrazím. Přidáte se?

01

Máte rádi tulipány?
I záplavu?

02

Je libo kávu? Nebo
nelibo? Nebo se jentak
kochat?

Je to šok. Menší nebo větší, vždy ale nečekaný, byť bezpečný, neboť šok kulturní. Nestačíte se ani nadechnout, nebo vydechnout, a hned a bez varování vás do oka praští St. Stephans, katedrála svatého Štěpána, impozantní gotická stavba, chrám se vzpínající se věží; dá se na ní vylézt, pokud máte zájem o jedinečný výhled a obrázky. 136 metrů, o něco více než dva Petříny, o něco méně než půl Eiffelovky. Stojí to za to, to rozhodně, takový pohled na Vídeň z výšky se jinde pořídít nedá.

Ono i to náměstí kolem katedrály, rozlehlé a natěsno obstoupené honosnými paláci a všemožnými budovami je chytlavé, chce

to jen zvednout hlavu - nejen tady a nejen teď, že - bylo by na škodu přijít o všechny ty mistrné, vyumělkované fasády, fresky, mozaiky, okna, balkony a střechy; nevádí ani se na chvíli zastavit, galerie je připravena, jen račte. Prokličkujeme mezi směsicí návštěvníků; někteří jsou znavení, poposedávají kde se dá, nezúčastněně pozorují hejno holubů, jiní, čerstvější, zmateně přecházejí sem, tam, sem a zase tam, aby jim nic neuniklo, co dřív? Neuteče, nic neuteče, tedy se zastavme, a zkusme nějakou vídeňskou gastro specialitu. Neboť Vídeň, to je především gastro a umění, možná umění gastru; o naši přízeň se

ucházejí tři horcí favorité, tradiční reprezentanti, klasičtí trojhvězdi. Sacher. Wienerschnitzel. Gulash. Co třeba... bájný, legendami opředený sachr?

Vyberme si kavárnu, ne restauraci, koneckonců těch ani moc nepotkáte, a když už, tak jinonárodních; ve Vídni kavárna obsáhne všechno, co u nás restaurace, snídani, oběd, večeři, i všechno mezi. I ten sachr. Která?

- 01 Panovnice rekovná mezi svými nejvěrnějšími.
- 02 ...jeden hot a druhý... také
- 03 Marie Terezie na pozadí Kunsthistorisches muzea.

To je jedno, nemůžete sáhnout, šlápnout vedle. Nějakou tradiční? Nebo moderní? Pečlivě vyleštěné, masivní dveře se tiše otevírají, hned za nimi nás přivítá něco jako prvorepubliková atmosféra, pokud nás představy neklamou.

Interiér v teplých barvách, tmavé dřevo, čaloun, stolky a židle, také pohovky, parkety, po stranách vínový koberec, těžké, splývavé závěsy u vysokých oken, na stěnách vkusné lampičky, také pár obrázků, černobílých, a Klimt, ten je ve Vídni všudepřítomný... a už je tu vrchní, nebo číšník, bílá košile, elegantní frak, brilantina ve vlasech, nablýskané polobotky, s lehkou úklonou nás zve nás dál, můžete na něj německy, nebo anglicky, snad by vytáhl i češtinu, jak napovídá jmenovka

Nowotny; usadí nás ke stolu, dámě přisune židli, podá jídelní lístek, a vzdálí se... aby taktně opodál počkal až si prověříme pravou stranu lístku, ceny, na co vlastně máme? A my máme, za 10€ bude sachr i s kávou, ještě zbyde na spropitné. Kavárna je poloobsazena, hosté slastně zaboření v židlích a křesílkách vychutnávají časné odpoledne a lahodnou kávu, nebo třetinku piva, někteří listují časopisy a novinami zasazených v dřevěných rámech na stojánku, tlumená hudba neruší tichý hovor, ani se nezdá, že kolem zurčí centrum velkoměsta. No nic, sachr máme za sebou – mimochodem běžným slovem nepopsatelný - necháme si ještě přidržet dveře, a vydáme se dál. Přesky? Nemusíme, můžeme se

svézt, hned vedle kavárny je stanoviště drožkářů, ano opravičtí koníci, černí, strakatí, hnědí, vystrojení jak na přehlídku, bryčka jako pro pána velkomožného, vašnost si bude přát? ... hodinová okružní jízda za 80€, pro šest, možná osm osob, to by šlo, že? Půjdem ale my, hbitě se protáhneme skrz davy turistů, projdeme branou na St. Michels-Platz a rázem se octneme u Hofburgu, bývalého správního centra celého mocnářství, nyní stále oficiálního sídla hlavy státu, muzeí, knihovny, a kdoví čeho ještě. Sám princ Evžen Savojský na nás přísně a pyšně hledí z výšky své jezdecké sochy, a jen tak umocňuje dojem pokory, který kde se vzal, tu se vzal. Cítili ho i Chodové, když se tu v oněch časech dobrali k obhajobě svých domnělých práv?

01

No nic, sachr máme za sebou – mimochodem běžným slovem nepopsatelný - necháme si ještě přidržet dveře, a vydáme se dál.

01

..kousek Klimta

01

01

Tady? Tady to bylo?
Ano, tady. Schönbrunn,
rezidence rakouských
císařů.

02

...a ještě jednou

Museli si tu připadat nes-
voji, maličcí, nepatřící; a to
ještě netušili, že jsou části
spleteni, částí obelstění a
podvedeni, že spadli do
hry, která pro ně nedo-
padne vůbec dobře.

Napravo od Hofburgu se
rozkládá vkusně a zdařile
opečovávaná Volks-Gar-
ten, oblíbená oáza klidu
pro všechny uondané,
nebo prostě po klidu
toužící. Těch růží. Desítky,

stovky růží lemují cesty i
volné prostranství, vpředu,
vzadu, všude. Keřové,
stromkové, anglické,
čajové i austinky, tradiční
odrůdy i nepopsané hy-
bridy, vkusně uspořádané,
nepřekáží si, nižší před
vyššími, rozložené za sub-
tilními; pokud trefíte
správný čas, tak vám smys-
ly nejspíš nepostačí. Pozor,
na záhony ani trávu se tu,
na rozdíl od jiných míst
nešlape ani vstupuje; jinak

je ale pikniková kultura ve
Vídni slušně prokořeněná,
na první pohled se všude,
všude kde to jen trochu lze
někdo povaluje. A jak jim
to jde. A jak jim to sluší.
Tady to ale nejde, bude to
i ochrana před svodem si
některou z krásků utr-
hnout, každopádně je to
ochrana respektovaná a
vítaná.

02

*Pozor, na záhony ani trávu
se tu, na rozdíl od jiných
míst nešlape ani vstupuje;*

Neboť nejen ty růže, ale i ti kdo je sem vysadili, si nedotknutelnost zaslouží - každá má svého příznivce, rodiče, který ji sem se v bohulibém záměru posadil, jak se můžeme dočíst na podnožce; manžel se děkuje manželce, další děkuje manželce, ještě jeden se děkuje manželce?... to bude zřejmě jiná manželka, tak to je v pořádku, kamoš si cení kamoše, jiný zase kamošku, dvě kamošky, no proč ne, tady vnučka přeje babičce dalších sto? let, dokonce i pejsek byl obdařen růží, stačilo mu že se narodil... důvody jsou všelijaké. Pestré. Stejně jako ty růže, pestré, přepestré nejen svou barvou a tvarem, ale i vůní; čarovná, okouzlující, omamná je vůně růží, nezapomněli jste?

*manžel se děkuje manželce,
další děkuje manželce,
ještě jeden se děkuje
manželce?... to bude zřejmě
jiná manželka, tak to je v
pořádku,*

01

Do nebes blankytných se
věž Svatoštěpánská strmí

02

Podvečerní růže. Růžový
podvečer.

Ani se nechce vstávat, ale den se sotva zlomil, zbývá ho ještě notný kus, pojďme. Takhle křížem doprava, skrz park mezi muzei, tady by se jeden vyřádl, Kunsthistorische nalevo, Naturhistorische napravo, a uprostřed na prostranství mezi nimi, na pedestalu a obklopená svými nejlepšími a nejvěrnějšími, sama panovnice rekovná, Marie Terezie, v celé své kráse a velikosti, jestli se ta dá vůbec nějak postihnout? Ještě kousek, malý kousek, a napojíme se na kloktající, čile pulsující tepnu, neoriginální cíl mnohých všech návštěvníků, Mariahilfer-Straße. Muzea a galerie vystřídalý obchody a obchodní domy, světové značky, nejspíš úplně všechny, rychlá i pomalejší

občerstvení, Mac, Kebab, Burritos, Chinesse, Asian, NordSee, také Puro Gelato, Movenpick, Snack; lidé korzují nahoru a dolů, zastaví se na kus řeči, usmějí se na dívku na plakátu, s ní to ale nic nedělá tak jsou zase dál, já s nimi, sám mezi všemi, vnímám příliv barev, reklam nedostatečně vlezlých a výstředních, také občasného zavilého pouličního umělce, občas zarputilého baťůžkáře; je slyšet němčina, angličtina, španělština, také ruština nebo ukrajinština?, čeština a slovenština, ty tak nějak víc než by člověk čekal, mnohožánrová míchanice, větší kontrast k poklidu až určité strnulosti historických částí si lze jen těžko představit.

01

02

Kontrast ale může mít i více podob, jinou podobu; stačí naskočit na tramvaj, a zajet si, i U-Bahnem pár stanic, stačí Reumann-Platz... a dýchne, přímo vyvalí se proti vám a bez ptaní vás pohltí jiný svět, řekněme orientální. Svět, kterému se tu říká „kebabwien“, svět, co patří Turkovi, kterých je ve Vídni a v Rakousku popěhnaně.

Starší poposedávají na lavičkách a vedou vášnivé diskuze, politika, fotbal, ženské, tak jako všude, tady ale s výrazným emocionálním podbarvením, gestikulací a někdy ryčností. Mladší postávají po dvou, třech, pěti, stereo přes rameno či na zemi, a obšťastňují kolemjdoucí skočnými rytmy a občasnými pokřikem, o úspěchu či

neúspěchu nepochybně rozhoduje hlasitost produkce, někdy podržená osobitou pohybou kreací na volné téma, možná národní dědictví.

Chlapčící kolorovaní, víc už se nevejde, nikam, děvčátka obarvená i přebarvená, všichni navonění, že by bezstarostní? Možná, určitě ale hladoví, rychlá občerstvení jsou tu natěsno a plná nedočkávkých rukou, k mání je obligátní kebab, také pizza, wurst, klobásky, různé turecké speciality... ceny mírné, a chutnalo mi, nebyl jsem odbit, i přes moji nepřívětivou řeč, nebyl. Znejistět, znervóznět by se tu dalo, nejspíš ano, ale nikoho takového tu nepotkáte, je to prostě jen další nebo jiná tvář Vídne, žije svým životem, nechme ji takovou, jaká

je. A bezpochyby zůstane. Den se končí, a s ním náš krátký výlet, který byl ale sotva malým předkrmem; Vídeň, ostatně jako i nespočet dalších měst a míst, si žádá víc, mnohem víc, dní i výletů, času, je toho prostě moc a moc co vidět, navštívit, ochutnat i slyšet.

Někteří z nás, a z našich/ vašich dětí, tedy klientů, budou mít tu možnost při historickém Adventním výletu Školního klubu a Denního stacionáře na začátku prosince tohoto roku, sami jsme zvědaví, jaké nepoznané kratochvíle nám vánoční Vídeň připraví. Poslechnete si o nich? Hello, Vienna calling... ■

01

A zase růže...

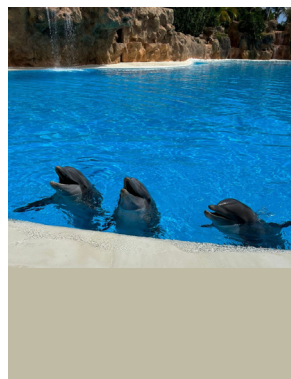
ADÉLČINO VELKÉ PŘÁNÍ

Autor: Simona Moos (maminka Adélky)

Adélka měla dlouho veliké přání, které nebylo úplně v mých možnostech dokonale splnit, přála si letět letadlem k moři. Protože se pro Adélku klasické pobyty v lázních staly kontraproduktivní tak i já jsem s ní chtěla naplánovat přínosnější pobyt u moře, na což se Adélka strašně těšila, ale přála si letět s námi všemi, což bylo finančně hodně náročné. Oslovily jsme s možností pomoci splnit Adélky přání Nadaci Zlatá rybka, která pomáhá vážně nemocným dětem, což se nakonec i s pomocí doporučení našeho lékaře a s pomocí naší milé asistentky v Jedli, která to s Adéllkou také probrala a Zlaté rybce tlumočila, povedlo. Zlatá rybka splnila jedno velké náročné

přání, Adélka odletěla s maminkou a staršími sestrami na týden k moři, což byla obrovská motivace a terapie a štěstí. Adélka si užila vysněný dlouhý let letadlem, moře, bazén, dobré papání, spinkání, výlet, zkrátka spoustu nádherných zážitků se svými nejbližšími. Adélka je šťastná, fyzicky i psychicky malinko silnější a má další motivaci k výkonu a životu. Na Tenerife mne mile překvapilo, jak jsou místní lidé přátelští a naklonění handicapo

vaným spoluobčanům i příchodím turistům. S díky Zlaté rybce. ■

Náš Zpívací kroužek je v této chvíli a formě spojením sprátených sil a zjevných či zatím skrytých talentů ŠK/DS a Topolky; to jak na straně nás, vychovatelů, tak i našich zpěváčků z řad dětí. No, děti - tentoroční soubor, těleso chcete - li, se poskládalo mezi 6 až 26 let, tak nějak.. ale jak známo, umění nezná hranic a na čas nebo roky nehledí.

A jak to u nás chodí? Ti starší a my se při naší každotýdenní hodině povětšinou všelijak držíme - krom často osobité audio prezentace - rozmanitých hudebních nástrojů; strunných, cinkacích, pískacích, jinakhlučných... a ti ostatní se nás urputně snaží jakkoliv přehlušit prostřednictvím vybraných trylků a písniček, které

HUDEBNÍK KROUŽEK

O zájmových kroužcích
Autor: Pavel Krejčí

neúnavně nacvičujeme a procvičujeme pod bdělou rukou nesmlouvavé kapelmajstryně Andrejky, podepřené na pravici Tamarkou, a na levici Lúcou... nebo obráceně? Záleží, jak se děvčata usadí, ale to ani nikdy jinak nebylo, že.

Ke zpívání máme doprovod, doprovodce, a rovnou dva, lecosvydržící, vcelkuposlušné, tvárné až mnohotvárné, nikdynevzdorující, Mírečka a Pavla i s jejich pokornými kytarami; k tomu navrch umělce, opravdového umělce mezi námi, ano držitele všech cen Grammy JUS, virtuozního nestora tamtéž,

tedy JUS, legendárního Luđu, jinak Luděnkou. A občas si pozveme Romču, a s ním jeho rytmy, sluší nám. Oba. Dvakrát do roka jsme k vidění a poslechu na našem otevřeném vystoupení, poprvé před Vánocemi a pak ještě před Letními prázdninami - jinak jsme ale stále a dokořán otevřeni každému, kdo by se k nám chtěl přidat, zazpívat si s námi; zazpívat si vážně nebo jen tak, či nevážně... to jako vážně, s tím, že spíše než panu Stachanovovi bychom více radosti udělali pane de Coubertenovi, ale o to právě a vůbec nejde. Budeme se těšit! ■

Pepa ukazuje znak:
“vychovatel”

PEPA

Medailonek vychovatelů

Autor: Josef Valdman

Poprvé je v ŠK/DS nově neslyšící vychovatel. Dovolte, abych se vám představil. Jmenuji se Josef Valdman, říká se mi “PEPA” - nemám rád oslovení Josef, je to jako ze staré doby :)

Pracuji jako učitel českého znakového jazyka v Pevnosti (Centrum českého znakového jazyka) a taky už skoro 9 let učím tady ve škole v Jedličkově ústavu zdejší žáky, jejich rodiče a zaměstnance.

Tím, že pracuji tady v Jedli jako vychovatel, jsem si konečně splnil své přání. Líbí se mi mít s dětmi krásné vztahy, hrát s nimi společně hry a dělat různé aktivity. Děti baví se se mnou učit znakovku a i kolegové se učí základní znaky. Nemám problém cokoliv vysvětlit a nevádí mi, když se mě zkusíte na cokoliv zeptat. Pro mě je zase český jazyk jako cizí jazyk.

Mé koníčky jsou hlavně cestování po celém světě, sport - fitness, kolo, plavání, turistika, volejbal, jóga, posezení s přáteli, muzea, výstavy, kino, různé ruční vyrábění, fotografování. Taký miluji rozhledny, věže, mrakodrapy,...atd. Nesnáším uklízení, nudu, přetvářku, předsudek. Jsem trpělivý, hodný, mám rád legraci a rád provokuji.

Budu rád, pokud se postupně více poznáme. Těším se na vás.

P.S.: Nemusíte se mě bát a můžeme se klidně pozdravit :-) Pro komunikace můžeme krom znakového jazyka použít i mobil a psaní. Lze použít i některou z mobilních aplikací. ■

Pro vzájemnou komunikaci lze využít aplikace:

- ČZJ (český znakový jazyk)
- Spreadthesign
- Znakujte s Tamtamem

DIAMANT

Představení deskové hry

Autor: Pavel Geberle

Diamant je rychlá a zábavná hra, ve které můžete mít štěstí. Hráči se vydávají do důlních šachet nebo prozkoumávají stezky v džungli tak, že otáčejí karty z balíčku a rovnoměrně si rozdělují drahokamy, které na cestě najdou, přičemž případné zbylé drahokamy se položí na kartu. Než se vyloží další karta, máte možnost opustit důl a schovat si svůj majetek včetně drahokamů, které získáte cestou ven. Proč byste měli odcházet? Protože balíček obsahuje také nebezpečí:

štíry, hady, jedovatý plyn, výbuchy a skalní říční. Když se určité nebezpečí objeví podruhé (např. druhý škorpión), každý, kdo je ještě v šachtě nebo na cestě, musí zahodit všechny drahokamy, které v tomto kole nasbíral, a utéct do bezpečí. Vtip spočívá v tom, že když v každém kole odchází více hráčů, váš podíl na koláči se zvětšuje, což vás možná inspiruje k hlubšímu průzkumu — ovšem s rizikem, že skončíte s prázdnou. ■

POČET HRÁČŮ: 3-6

DOPORUČENÝ VĚK: OD 8 LET

ČAS: 30 MINUT

X-MEN

Představení deskové hry

Autor: Pavel Geberle

Vítejte ve světě, kde se lze setkat s lidmi s nadpřirozenými schopnostmi téměř na každém kroku. A pokud se mezi ně zařadíte, máte možnost běh světa výrazně ovlivňovat, ať už se postavíte na kteroukoli stranu. Ale nezapomeňte, že čím nápadnější bude vaše vystupování, tím větší můžete vzbudit nevoli u těch, jimž se

těchto darů nedostalo. Napětí postupně eskaluje a není daleko doba, kdy se pomyslné ucho utrhne a lidstvo bude nuceno vyrovnat se s povstáním mutantů! Kromě dvou kartonových archů s figurkami a žetony se jedná o dva balíčky různých velkých karet, kostky, podstavce pro figurky a samozřejmě pravidla na 24 stránkách. ■

POČET HRÁČŮ: 1-6

DOPORUČENÝ VĚK: OD 14ti LET

ČAS: 90 MINUT

MAVKA

Recenze filmu

Autor: Žofia Badovská

Tento krásný příběh pochází z Ukrajiny, ale vizuálem se snadno může rovnat i Disney animovaným filmům.

Mavka je jednou z tajemných víl, které střeží prastarý les. Strážce lesa je už na svou práci starý a tak si les vybere nového strážce. A to právě Mavku. Ta je však moc milá a zvědavá a když potká Lucase, kluka který nadevše miluje hudbu, jeho flétna v ní probudí něco co ještě necítila.

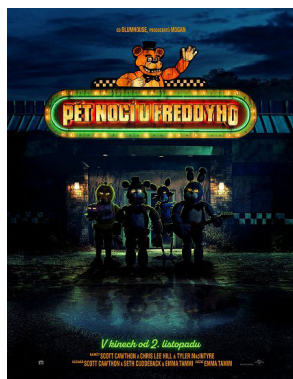
Dokaže Mavka vytrvat ve svém poslání bránit les před lidmi, který jí začnou fascinovat?

Příběh Mavky se krásně sleduje a jste zvědavý jak to nakonec s hlavními hrdiny dopadne. Postavy jsou v celku sympatické a Mavka samotná je krásně vizuálně zpracovaná. Všechno doprovází jemná, přesto krásná hudba a vytváří tak úžasný celek. Mavku si rozhodně zamilují jak děti tak i dospělý. ■

PĚT NOCÍ U FREDDYHO

Recenze filmu

Autor: Žofia Badovská

A abychom nezůstali jen u dětských filmů, mám tady něco i pro dospělé. Pět nocí u Freddyho je hororový sci-fi thriller natočený podle známé a oblíbené hororové hry ze stejným názvem.

V kůži Mika, hlavního hrdiny Pěti nocí u Freddyho, byste určitě být nechtěli. Sam pečuje o desetiletou sestru Abby a dosud se nevyrovnal s neobjasněným zmizením dalšího sourozence před více než deseti lety.

Aby nepřišel o Abbyino opatrovnictví, přijme práci nočního hlídače v uzavřené pizzerii Freddyho Fazbeara.

Na první pohled se to může zdát jako pohodová a nenáročná práce, jenže Mike záhy zjistí, že Freddyho restaurace skrývá četná překvapení a že většina z nich není ani trochu příjemná. Zdánlivě nudná šichta se tak mění v boj o život, ve kterém soupeř nehraje ani trochu podle pravidel.

Tento film jsem si hrozně užila. Sama jsem hru nikdy nehrála, takže jsem moc nevěděla do čeho jdu, a tak jsem byla sama překvapená jak moc mě to bavilo. Určitě si zajděte do kina a uvidíte sami. ■

KOUZELNÁ BERUŠKA A ČERNÁ KOCOUR

Recenze filmu

Autor: Žofia Badovská

Příběh Kouzelné Berušky a Černého Kocoura asi představovat nemusím. Seriál je známý skoro celém světě, děti jej zbožňují a momentálně se čeká na v pořadí už 6. sérii. A právě proto se konečně dočkal i své filmové verze, kde je vlastně ve zkratce shrnutý děj pěti sérií. Takže jestli jste seriál neviděli vůbec to nevádí.

Některé věci jsou trochu pozměněné, aby vše sedělo do příběhu, takže ten kdo seriál viděl bude v pár věcech překvapený. Všechno je doplněno o krásné písně a rozmanité charaktery. Takže jestli jste zvědavý zda se našim hrdinům podaří zákeřného padoucha, který využívá negativní emoce ve zlo, zajdete do kina. Rozhodně nebudete zklamáni. ■

ČLOVĚČE, ZASMĚJ SE!

Perličky z výchovatelské činnosti

Autor: Kolektiv autorů

✓Fronty v jídelně v době oběda bývají nejméně oblíbenou čekací činností a každý se snaží se jí co nejvíce vyhnout. Jeden student tak při frontě na obědě vyloženě a viditelně předběhl vychovatele Gébu . A když byl na to upozorněn, tak s klidem odpověděl: “Ale já nepředbím, já to obcházím.”

✓Jeden prvňáček začal jistého vychovatele oslovovat “dědečku”. Vychovatel Petr cítil potřebu pedagogicky usměrnit oslovování a zároveň moc nezasahovat do logopedické náročnosti daného žáčka, a tak jen lehce a diplomaticky a ke spokojenosti všech upravil oslovení na “Luděčku”.

✓V době, kdy v Klubu opadne největší nápor dětí a už je možné se lépe slyšet,

využil této chvíle vychovatel Géba a tento vzácný moment se jal vyplnit trochou hudební kultury. A protože je členem heavy-metalové kapely, zahrál dětem na elektrickou kytaru trochu z tohoto žánru. Publikum bylo složeno převážně z žáků 2. třídy a ti bedlivě poslouchali. A po nějaké době jeden z nich zhodnotil: “To je takové dramatické, co.”

✓TV jídelně po obědě se jeden ze žáků rozhlíží a všimne si ho klubácký vychovatel Saša a ptá se ho jestli něco nepotřebuje a nemůže mu s něčím pomoc. Klučina se na něj podívá a řekne: “Potřeboval bych odvézt do klubu, jestli to dokážeš.”

Pro ty z vás, kteří neznají vychovatele Sašu, je nutno lehce doplnit, že Oleksandr je zápasník MMA a

dokáže všechno. Bojí se ho i Chuck Norris, proto taky do Školního klubu ještě nepřišel, ač byl několikrát

✓Žáček 2.A zachytil rozhovor o tom, že jednu vychovatelku některé malé děti nazývají babičkou. A na to konto se zeptá: “Radko, kolik ti je let? 100 nebo 150?” Na tuto otázku je u daného druháčka těžké odpovědět tak, aby došlo k uspokojení dotazu, proto se ještě vychovatelka doptává: “Do kolika umíš napočítat?” “Do 200!” “Tak mi je 200.” Poté již následovala s odpovědí velká spokojenost ■

- ✓Jedlík je interním časopisem školního klubu a denního stacionáře Jedličkova ústavu (dále jen ŠK/DS). V žádném případě neprezentuje názory celé organizace, nýbrž se spíše snaží být jakýmsi pojítkem mezi ŠK/DS, rodiči a jejich dětmi.
- ✓Žádná část časopisu nesmí být nikde používána bez předchozího souhlasu.
- ✓Časopis není určen pro veřejnou distribuci, ale pouze pro rodiče klientů ŠK/DS
- ✓Časopis neprochází profesionální jazykovou ani grafickou korekturou.

PŘEJEME VÁM KRÁSNÉ VÁNOČNÍ
SVÁTKY A DO NOVÉHO ROKU JEN
TO NEJLEPŠÍ.

